

LA REVISTA del VALLÈS

“M’he sentit bé fotografiant a Mèxic els espais de les novel·les de Bolaño”

PACO MONJA

—Aquests dies presenta al Instituto Cervantes de Frankfurt l'exposició de fotos titulada “El viaje imposible. En México con Roberto Bolaño”. Com ha anat el seu viatge fotogràfic?

—Ha estat una experiència que ha durat unes tres setmanes i que m'ha permès fotografiar aquells espais, alguns reals i d'altres imaginaris, que configuren alguns episodis de les novel·les de l'escriptor i poeta xilè Roberto Bolaño. Les fotografies formaran part també d'un llibre que han escrit Dunia Gras i Leonie Krentler i que apareixerà properament.

—Per què Mèxic?

—En aquest cas es tractava de seguir els espais del llibre *Los detectives salvajes* i d'altres títols, d'aquí que el treball s'hagi centrat en DF, el desert de Sonora i Ciudad Juárez, que surt molt a partir de les referències que podem trobar a 2666. El treball ha quedat molt rodó.

—Ha treballat sobre el terreny per fer obra sobre un autor molt considerat.

—Ho sé. En Bolaño quan descriu els paisatges es recrea molt i crea molta atmosfera. I de senzill no ho era, ja que és ben sabut que algunes de les referències que fa als seus llibres són inventades. A partir d'aquí he tingut he hagut de treballar en unes condicions especials, amb ambients foscos...

—Una atmosfera que en el cas de Bolaño ens porta a pensar en les seves referències als assassinats de Ciudad Juárez...

—En el cas del llibre 2666, el tema està claríssim, per tant, les fotos no poden ser divertides. I allà hi ha el que hi ha. Ciudad Juárez és una ciutat molt difícil de descriure, ja que és gran, amb uns fraccionaments immensos, amb descampats despoblats... Vist sobre el terreny, sembla un lloc apropiat perquè puguin viure allí ‘els pájaros’ que hi viuen, uns narcos sense cap mena d'escrúpols...

—Un espai també on la mort és a l'ordre del dia.

—Hi és ben present, sí. Allò que es constata ràpidament, però, és que hi ha una fallida de l'estat de dret. Els narcos s'han apoderat de la zona i no tenen cap pro-

blema a l'hora de fer cara al Govern, d'aquí que sovint actuï l'exèrcit per intentar posar ordre, ja que normalment impera la llei del més fort.

—Durant el dia...

—La vida pot semblar fins i tot normal, però les estadístiques de morts són les que són, ja que hi ha milers de desapareguts...

—Va passar por mentre feia el treball?

—No especialment.

Xavier Solanas

—No es va sentir vigilat ni controlat?

—Afortunadament, no vaig tenir ni em vaig trobar amb cap incident, tot i que he de dir que jo vigilava, ja que hi havia zones en les quals vam treballar que no tenien bona fama, no. En alguns casos, vaig tenir més sensació de por a DF que a Ciudad Juárez.

—Per què va decidir fer aquest treball?

—Fa temps que m'interessa l'obra de Bolaño i vaig pensar que era una bona oportunitat de viatjar fotogràficament als seus espais literaris. Sens dubte, una gran oportunitat per a mi, ja que m'hi he trobat molt bé fent aquest treball.

—Per quan el llibre?

—Si tot surt com està previst apareixerà pels voltants de Sant Jordi. Les fotos fan costat als textos de la Dunia i Leonie i en aquest sentit es complementen perfectament. ♦

Siqui Sánchez Galo (Granollers, 12-2-1962). Fotògraf. Aquests propers dies presentarà al Instituto Cervantes de Frankfurt, l'exposició “El viaje imposible. En México con Roberto Bolaño”. La mostra consta de 40 fotografies de les 80 que configuren el llibre que veurà la llum d'aquí a un mes i que serà editat per Tropoeditores. L'exposició viatjarà posteriorment a Lió, on s'inaugurarà a finals del mes d'abril. És possible que més tard la mostra es pugui veure a Berlín, París... El treball fotogràfic és una visió personal dels paisatges, imaginats o reals, descrits per l'escriptor xilè als seus llibres. Totes les fotografies que formen part de l'exposició i que es podran contemplar també al llibre, han estat fetes a Mèxic, concretament al DF, el desert de Sonora, la frontera i Ciudad Juárez, tots els espais elegits per Bolaño per situar la trama de les seves novel·les. El text del llibre és obra de Dunia Gras i Leonie Krentler. Aquest treball permet en Siqui l'oportunitat d'endinsar-se en un camp fotogràfic força nou per a ell, ja que normalment es dedica a treballar la fotografia publicitària, havent obtingut en aquest camp reconeixements importants, com el Premi Lux de Plata dels Premis de Fotografia Professional, l'any 2005. Darrerament es dedica a fer fotos de megaiots en drassanes de Barcelona i Tarragona. Acostumat a viatjar per a fer treballs ben diferents, col·labora amb el món editorial (Grijalvo, Edicions B, Planeta...), i amb l'agència americana Getty Images, que li encarrega temes per als dominicals de diaris de renom com The Guardian, New York Times... Igualment, ha participat en algunes de les propostes fotogràfiques que ha dut a terme l'Associació Cultural de Granollers, tipus *Granolleig*... En Siqui està casat amb Roser Rodríguez amb qui té dos fills: Sergi de 21 anys, i Guillem de 15. ♦

SIQUI SÁNCHEZ

FOTÒGRAF